

ELSŐ FEJEZET

ÉNNEK A SZTORINAK egyetlen újságíró sem tudott volna ellenállni.

Egy kést lóbáló leskelődő, aki abban a tévhitben él, hogy ő Dayne Matthews hites felesége! A vád, miszerint ez az őrült nő Paradise Cove sötét árnyékából előugorva gyilkossági kísérletet követett el Dayne munkatársa ellen, akit Dayne megmentett. A fényképek, amelyek arról árulkodtak, hogy Dayne egy ismeretlen nővel csókolózott a tengerparton korábban azon az estén. A tény, hogy eddig még senkinek sem sikerült beazonosítania a nőt.

Nem számított, hogy csak tanúvallomásokról van szó. Ezen a januári reggelen híradós kisbuszok és fotósok egész hada lepte el a Los Angeles-i Felsőbb Bíróság épületének bejáratát, abban reménykedve, hogy egy pillantást vethetnek a sztárra, akiből soha nem volt elég.

Dayne Matthews egy bérelt fekete autó hátsó ülésén ült; ez a jármű ismeretlen volt a sajtó előtt. Ügyvédje, Joe Morris vezetett. Csak ketten ültek az autóban, és amikor megálltak egy piros lámpánál a bíróság előtt, mindent jól láttak. Híradósok, újságírók és bulvárfo-tósok rohagáltak összevissza, keresték a legmegfelelőbb látószöveget,

a legkevésbé árnyékos helyet, vezetőkeket illesztettek össze, lencsét igazítottak, miközben várták, hogy megjelenjen.

– Ma felvonult a teljes haderő. – Joe bekanyarodott a parkolóba.

– Odáig vannak a jó sztorikért. – Dayne mellett az ülésen ott hevert az újság. Felvette. A sajtósa már beszélt a médiával, és szép csavart vitt a történetbe. A cikk így szólt: *Dayne Matthews és munkatársa, Katy Hart ma reggel tanúvallomást tesznek a bíróságon a leskelődő Margie Madden ellen.*

Dayne magában nevetett. Katy félórával őutána jön majd a bíróságra, és aligha nevezhető a munkatársának – bár a média és a rendőrség ezt hitte Katyról kezdettől fogva. Egy „munkatárs”, aki segített neki felmérni egy esetleges forgatási helyszínt egy közelgő filmhez. Mivel Katy ismeretlen volt előttük, elképzelhetőnek tűnt, hogy senki nem tudja meg róla, hogy színésznő; hogy elutasította a főszerepet az *Álmodj tovább!* című filmben, vagy azt, hogy az indianai Bloomingtonban él. A bulvárlapokban megjelent egy kép arról, hogy Dayne korábban azon az estén csókolózott egy ismeretlen nővel a tengerparton, de Dayne elmagyarázta, hogy az illető egy színésznő volt, aki szeretne névtelen maradni. Az emberek nem kapcsolták össze a két történetet.

– Menjünk! – Az ügyvédje nagyot sóhajtott, és parkolásba kapcsolta az autót. – Jó időbe telik majd átverekednünk magunkat a tömegben.

Dayne kikapcsolta a biztonsági övet, és a jármű ajtaja felé csúszott. A sajtónak és a rendőrségnek előadott magyarázatában akkora lyukak voltak, hogy egy vonat is átfért volna rajtuk, de hazugság igazából nem volt benne. Katy *tényleg* a munkatársa volt abban az értelemben, hogy egy ideig munkakapcsolat volt közöttük. A rendőrséget pedig nem érdekelték a bulvárfotók arról, hogy ő valami nővel csókolózott a tengerparton. Elvégre nem ellene folyik a per, hanem Margie Madden ellen.

Ezzel a magyarázattal időt nyertek. Így Katy a lehető legtávolabb távol maradhat a reflektorfénytől. Mire az esküdtszék meghallgatja

a tényleges tanúvallomást, és rájön arra, hogy Katy gondolkodott az Álmodj tovább! szerepének elvállalásán, a film már majdnem a moziban lesz, és Katy neve csupán egy parányi részlet lesz a történetből.

Joe és Dayne gyors léptekkel, szorosan egymás mellett haladtak. Joe mindenképpen itt akart lenni, bár nem lett volna szükség erre. Az ügyész kezeli majd a tanúvallomásokat, és a tanúknak általában nem volt szükségük egyéb jogi képviselőre. De Dayne esete más volt. Közszerelőként bármit tett, vagy mondott, aminek a törvényhez köze volt, sok forgott kockán. Az ügyvédje ragaszkodott hozzá, hogy jelen legyen, és azt tervezte, hogy a tárgyaláson majd minden pillanatban ott lesz Dayne oldalán valaki a New York-i ügyvédi irodából.

Harminc méterre lehetek a bíróság épületétől, amikor az ott tolongó sajtósok megneszelték Dayne közeledtét. Sietve megfordultak, és ráirányították a kameráikat. Néhány jólöltözött híradós óriási mikrofonnal a kezében a többiek elé lépett. Minél nagyobb csatornát képviseltek, annál nagyobb valószínűséggel szólították a vezetéknevén.

– Mr. Matthews! – lépett elé egy erősen kifestett szőke nő. – Igaz az, hogy szeretné, ha a bíró ebben az ügyben példát statuálna Margie Maddennel, és igaz az is, hogy...

– Nem nyilatkozunk! – Joe megfogta Dayne könyökét, másik kezét pedig előre nyújtva utat tört a tömegben át. – Elnézést!

– Dayne! – kiáltott oda egy lesifotós kicsit hátrébből. – Mesélj a munkatársadról! Ő hol van? Nem kellene neki is...

– Már itt van! – válaszolt Joe elég hangosan, hogy a legtöbben hallják. Ez is a terv része volt, hogy elvegye a sajtó kedvét attól, hogy itt maradjanak, és várjanak Katyre.

A fotós felemelte a kezét, és újra odakiáltott:

– Még mindig együtt dolgozik Dayne-nel? És ha igen, milyen minőségben, mert nem találjuk a nevét a...

– Nem nyilatkozunk. – Joe ment tovább, és húzta Dayne-t maga után.

A tömeg szétnyílt, Dayne igyekezett egyenesen előre nézni, komoly arccal. A sajtó megkapja a kötelező fényképeket és feliratot –

Dayne Matthews hollywoodi sztár a bíróságra megy, hogy tanúvallo-mást tegyen az őrült leselkedő ügyében, aki gyilkosságot kísérelt meg a munkatársa ellen. Ennél többre egyikük sem számított.

Néhány elstutogott megjegyzéstől eltekintve ezután senki nem próbált meg újra közeledni Joe-hoz és Dayne-hez. Beléptek az épületbe, és beszálltak a liftbe, hogy felmenjenek a nyolcadik emeletre. Dayne egy percre megállt, kinézett az ablakon a Los Angeles városára boruló ködös égre. Valahol ott van kint Katy Hart. Visszajött a városba, a bíróságra tart. Karácsony óta képtelen volt másra gondolni.

Az ügyész, egy ötvenes évei közepén járó elegáns hölgy, eléjük jött.

– Előkészítettünk egy helyiséget önöknek! – közölte hivatalos mosollyal. – Kérem, kövessenek!

Az ügyész elmagyarázta a dolgok menetét, miközben a folyosón haladtak, de Dayne csak időnkénti biccentéssel jelzett vissza. Joe majd foglalkozik a részletekkel. Neki csak annyi dolga lesz, hogy elmondja a történetet, miközben az ügyész magnóra veszi. Addig is gondolkodhat Katyn.

Az Annie nyitőestje óta nem látta, és nem beszélt vele, mégis vele ébredt, vele feküdt. Az elmúlt három hónap élete legmagányosabb időszak volt. Nem mintha nem kapott volna ajánlatokat. Egy izgalmatlan romantikus filmet forgatott egy sötét hajú, egzotikus külsejű szépség oldalán, aki folyton összejött a férfi főszereplőkkel. Több rendezvényen találkoztak már korábban, de még nem szerepeltek közös filmben idáig.

A nő a forgatás első napján kidugta a fejét a lakókocsijából.

– Dayne, gyere ide! – hívta magához csillogó szemmel, ajkát biggyesztve. – Kérdezni akarok valamit a forgatókönyvvel kapcsolatban!

Dayne-nek éppen bőven volt dolga, az ügynökével folytatott beszélgetés kellős közepén járt. De a nő előnyt élvezett, hiszen a film szempontjából fontos volt az összhang kettejük között. Odakocogott a nő lakókocsijához, belépett, és bezárta az ajtót.

A nő egy szál átlátszó negligszében állt előtte.

– Szia! – lépett közelebb. – Ki akartam kérni a véleményedet. – Még egyet közelebb lépett. – Ez jó lesz a hálószobai jelenethez a film elején?

Dayne nagyot nyelt, kezét a kilincsre tette.

– Azt hittem, a forgatókönyvben hálóing szerepel.

A nő lebiggyesztette a száját, egyik hajfürtjét csavargatta, és állát leszegve ellenállhatatlanul csábító pillantást vetett rá.

– Miért, nem tetszik?

– Hát... – Dayne felnevetett, és megdörzsölte a tarkóját. – A film tizenkét karikás lesz, úgyhogy szerintem jobb lenne valami kevésbé átlátszó.

A nő mosolygott.

– Na mindegy! – Még egy lépés, és már Dayne karját simította végig az ujjával. – Mostanra megteszi. – A kint dolgozó stáb felé intett a fejével. – Még egy óráig van mit csinálniuk, addig nem lesz ránk szükségük. – Olyan közel volt az arca, hogy Dayne érezte mentolos lehetét. A nő hangja suttogássá halkult. – Tudod, mióta szeretnék már szerelmi jelenetet gyakorolni veled, Dayne Matthews?

A férfi a fogát csikorgatta.

– Angie, figyelj... – A nő káprázatos volt, na és? Azt akarja, hogy itt, a lakókocsi padlóján tegye a magáévá? És ha megtenné, akkor mi lenne? Néhány hétig úgy tennének, mintha örülten szerelmesek lennének, azután pedig még magányosabb lesz, mint valaha. És még valami! A nemrég megtalált békessége is odalenne, ha visszatérne a régi életmódjához.

Szelíden két keze közé fogta a nő arcát, és közelebb húzta. Aztán megpuszilta a homlokát.

– A filmben néhány csók lesz köztünk, semmi más. – Fürkészve a szemébe nézett. – Majd később lesz időnk gyakorolni, rendben?

A nő dühös lehetett volna, de nem lett. Néhány lépést hátrébb lépett, hogy a férfi teljes alakját végigmérhesse.

– Alig várom! – Magabiztosan mosolygott rá, mintha azt mondaná, hogy ilyen könnyen nem adja fel.

Azóta is egyfolytában próbálkozott, már-már elkeseredetten, de Dayne-nek sikerült tartania a távolságot, és mégis megőrizni az összhangot. Megvolt az előnye, hogy együtt dolgozott a nővel. Angie profi színésznő volt, remek munkát végzett a vásznon, és vicces volt a forgatás szüneteiben. Dayne mégis üresnek és mesterkéltnek érezte magát tőle, ahogy mostanában egész Hollywoodtól. Örült, amikor akadt egy szabadnapja, és azt sem bánta, hogy nagy részét egy Los Angeles-i bírósági épületben kell töltenie.

A börtönben is szívesen eltöltött volna egy napot, ha ott láthatta volna Katy Hartot.

Az ügyvédek még beszélgettek, amikor odaértek egy ajtóhoz a folyosó végén. Dayne az órájára pillantott, aztán összehúzott szemmel a lift felé nézett. Mindjárt itt lesz.

– Készen állsz? – ment előre Joe. – Itt bent várhatunk.

Az ügyész is bement utánuk a helyiségbe.

– A tanúvallomás tíz perc múlva kezdődik. – Felnézett az órára a falon. – Megyek, iszom egy kávét, addigra visszajövök.

– Én is önnel tartok! – Joe letette a mappáját az asztalra, és Dayne-re nézett. – Te kérsz valamit?

– Nem, kösz.

A két ügyvéd kiment, és Dayne leült. Olyan csend volt, hogy szinte a szívverését is hallotta. Vajon Katy érez még valamit iránta? Meglesz-e még köztük a kapcsolat, ami három hónappal ezelőtt megvolt? Ujjjaival dobolt az asztalon. Túl lassan peregetek a percek.

El kellett volna hoznia a Katytól kapott Bibliáját. Úgy könnyebben telne az idő. Mostanában hűségesen olvasta, minden este egy kicsivel többet értett meg a mondanivalójából. Nem mintha készen állt volna arra, hogy elmenjen a legközelebbi templomba, vagy azt állítsa magáról, hogy újjászületett, mint néhány sportoló barátja. De sokkal gyakrabban gondolt az utóbbi időben szülei, Baxterék és Katy Hart Istenére.

Már éppen ki akart menni a teremből, hogy megkeresse Katy, amikor valaki kopogott. Az ügyvédek azonnal benyitottak volna, úgyhogy ez talán...

Felállt, kinyitotta az ajtót, és mielőtt még egyszer levegőt vehetett volna, Katy szemébe nézett. Ugyanabba a tiszta, kék szempárba, amelyet utoljára novemberben, a Bloomingtoni Közösségi Színház erkélyéről fürkészett.

– Szia! – Katy idegesnek tűnt, válla fölött hátranézett a folyosón őgyelgő emberekre. Többen fényképezőgépet szegeztek Katy hátára.

Dayne kilépett a látószögükből, és beengedte a lányt. Aztán becsukta az ajtót, és hirtelen megint kettesben voltak, szemtől-szemben.

– Katy! – mondta, és kezébe vette a lány kezét. – Csodásan nézel ki!

A lány halványan elpirult, és egy pillanatra lesütötte a szemét. Amikor megint felnézett, Dayne megkapta a választ, amire várt. Még mindig élt a kapcsolat közöttük. Ott volt Katy szemében, arckifejezésében, és abban, ahogy hüvelykujjával megsimította a férfi kézfejét.

– Nem gondoltam, hogy egyedül leszünk.

– Nem sokáig.

Katy mosolygott, és a mosolya elárulta érzéseit a férfi iránt. Ugyanakkor lemondás is tükröződött benne. Mert megint itt voltak, az érzelmeik mutatják az utat, mégis a körülöttük zajló események, a világ által felállított paraméterek szabják meg és számítják ki az idejüket.

– Hogy vagy, Dayne? – Nem pislogott, mintha egyetlen pillanatot sem akart volna elveszíteni abból a kis időből, amit együtt tölthettek.

– Jól. – Dayne mosolygott. Nem lehetne ez az idő több egy újabb szomorú búcsúnál? – Most min dolgozol?

– *Robin Hood*. – Katy elfojtotta a nevetését. – Alakul.

– A gyerekek? – Dayne igazán tudni akarta, szeretett volna belemerülni Katy színházi munkájának és indianai életének minden részletébe. – Jól vannak?

– Igen. A nagyobbak továbbra is járnak a bibliaórára, amit a baleset után kezdünk el. – Fintorgott. – Persze, valószínűleg heti egy plusz napot próbával kellene töltenünk, ahogy a színpadi dolgok állnak.

– A mozgás?

– Nem! – Katy megint nevetett. – Csak megpróbálni fennmaradni a színpadon. Már annak is örülnék. – Amikor izgatott lett, a kezével

is mesélt. Egyik kezével még fogta a férfi kezét, de a másikkal a történetét támasztotta alá. – Van az a jelenet, amikor Robinnak oldalról, kötélén kell belibbennie, tudod!

– Hogy megmentse Lady Mariant?

– Pontosan. – Katy nagy levegőt vett. – Marian egy fatönk-utánzaton áll, megkötözve, Robinnak pedig oda kell lendülnie, mellette földet érnie, és megmentenie.

Dayne felnevetett. Már sejtette, mi következik.

– Ehelyett – mutatta a hintázó mozdulatot Katy a szabad kezével – belendül oldalról, és egyenesen a földre dönti a lányt.

– Juj! – fintorgott Dayne. – Megsebesült?

– Csak a büszkesége. Meg a színpadi összhang kettejük között.

– Katy hamiskásan nézett a férfira. – Úgy döntöttünk, jobb lesz, ha csak beugrik oldalról.

– Jó tervnek tűnik. – Dayne nézte a lányt, magába itta a látványát. A lelkesedését, örömét, az élet apró dolgai iránti izgatottságát. Az egész olyan volt, mintha a víz alatt töltött hosszú idő után végre megint levegőt vehetett volna.

– Na jó... ebből elég ennyi! – Katy hangja ellágyult. – Igazából hogy vagy?

– Hát... – Dayne mélyen a szemébe nézett. – Nem vagyok kabbalista.

Katy tágra nyílt szemmel nézett rá, pillantása Dayne szívének magányos sivatagáig hatolt.

– Komolyan?

– Sutba hajítottam. – Dayne szeme csillogott. – Egy lány azt mondta, valószínűleg nem nekem való. Azt is mondta, meg kell találnom az igazságot.

– Okos lány lehetett.

– Mmm. – Dayne megint megfogta Katy mindkét kezét, de nem húzódott közelebb. – Az biztos! – Kis szünet után folytatta. – Még egy Bibliát is adott.

– Bibliát? Milyen érdekes! – Katy csillogó szemmel ment bele a játékba. – Remek ötlet! Tudod... hát, végül is, az az igazság. Úgy értem, ha az igazságot keresed, legjobb a forráshoz menni.

– Én is rájöttem. – Dayne mosolya elhalványult. – Kezd megváltoztatni, Katy. Érzem.

Katy arckifejezése megváltozott, a pajkosság helyére ismét komolyság költözött. Közelebb vonta magához a férfit, karját a nyaka köré fonta.

– Dayne, imádkoztam ezért... érted!

Dayne nem közeledett volna, nem lépte volna át a vonalat, amit legutóbbi találkozásuk során átléptek. De most, hogy belefeledkezett az ölelésébe, el sem tudta képzelni, hogy elengedje. Keze felsiklott a lány hátán, végig a tarkóján, a hajába. Csodás illata volt, mint a bloomingtoni virágoknak.

Katy túlságosan hamar elhúzódot, és a szemébe nézett.

– És rátaláltál Jézusra? A bibliolvasás közben?

Dayne keze a lány derekán volt, de alig érintette. Elnézett a vállá fölött. Jó kérdés. Most már jobban értette a bűnbocsánat kegyelmét és a békességet.

– Hogy rátaláltam-e Jézusra?

– Mmm-hmm. – Katy oldalra hajtotta a fejét, lelke olyan tiszta és áttetsző volt, mint egy gyermeké. – Amikor a múltad összes fájdalomának, csalódásának és szomorúságának mélyére nézel, ott van Ő?

Dayne szíve elnehezült. Erre nem tudja azt válaszolni, amit Katy hallani szeretne.

– Még nincs. – Levette a kezét a lány derekáról, és ismét megfogta a kezét. Cipője orrát a padlóhoz nyomta, hogy a lába ne mozduljon közelebb Katyhez. – De keresem.

Katy szemében nyoma sem látszott a csalódásnak.

– Ez az! – mondta ragyogó mosollyal.

– Micsoda? – Dayne alig bírta megállni, hogy meg ne csókolja.

– Ezért imádkoztam! – Katy szemében könnyek csillantak. – Hogy keresd Őt!

Kinyílt az ajtó. Elengedték egymás kezét, és hátraléptek, hogy ne legyenek útban. Joe Morris lépett be elsőként. Megállt, és Dayne-re, majd Katyre pillantott.

– Üdv! Ön bizonyára Katy Hart.

– Az vagyok – nyújtotta a kezét Katy. Az arca piros volt, de hamar összeszedte magát. – Úgy hallottam, a tanúvallomás nem fog sokáig tartani.

– Egyáltalán nem! – lépett be az ügyész is. Üdvözölte Katyt, aztán Dayne-hez fordult. – Az ön tanúvallomását fel kell vennünk, hogy továbbléphessünk a tárgyalással, és tudjuk, hogyan készülünk.

Dayne érezte, hogy megváltozik a légkör. Már nem az újratalálkozás ideje volt, amikor felidézheti, miért nem tudja kivenni Katy Hartot az agyából. Üzleti módozatba kapcsoltak, és ez így is maradt a következő órán át.

Amikor végeztek, felálltak, és az ajtó felé indultak. Dayne már éppen meg akarta kérdezni Katyt, szeretne-e valahol beszélgetni, egy kis időt kettesben tölteni vele, mielőtt hazamegy. De mielőtt még bármit is mondhatott volna, megcsörrent a mobilja.

Megnézte a kijelzőt, látta, hogy Kelly Parker az. Elnyomta a bosszúságát. A nő ritkán kereste, úgyhogy ezt most felveszi. Gyorsan elintézi, csak annyit mond, hogy majd visszahívja. Amióta Kelly elköltözött tőle, nem sokat beszéltek. Egyik ujját felemelve intett Katynek, és felvette a telefont.

– Szia!

– Dayne! – A nő hangjából csüggedés és félelem érződött. – Rossz hírem van.

Dayne szíve hevesen kezdett verni. A helyiség egyik sarkába lépett. A háttérből még hallotta, hogy az ügyvédje elkezd beszélgetni Katyvel.

– Mi az?

– Nem is tudom, hogyan közölhetném. – Kelly sóhajtott, és a hang belehasított a férfi lelkébe. – Dayne, terhes vagyok!

John Baxter kezdett kifogyni a lehetőségekből.

Mindent megtett, hogy megtalálja őt, mindent, amit ember csak tehetett. Próbált keresgélni az interneten, felkeresett örökbefogadási honlapokat. Telefonált, felvette a kapcsolatot olyan emberekkel, akik szülőknek segítettek megkeresni vér szerinti gyerekeiket. Már az utolsó szalmaszálnál tartott.

Legidősebb fia megtalálásának esélye teljes mértékben egy magánnyomozó kezében nyugodott. John egy héttel ezelőtt fogadta fel a férfit, és most egy egyszerű üzenetet talált tőle az íróasztalán: Azonnal hívjon fel!

Rámerted a papírcetlire, és a telefonért nyúlt. Hát ez az? Megtalálta volna a fiút, akiért ő és Elizabeth olyan sokat imádkozott hosszú éveken át? Néhány percen belül megtudhatja az összes információt, amit akart? Elborították a lehetőségek, és alig kapott levegőt tőlük.

Lehunyt szemmel nagyot sóhajtott. *Istenem, legyél itt velem! Anynyira szeretném megtalálni őt, és ez az utolsó esélyem! Kérlek... add, hogy legyen valami, amin továbbmehetünk... egy nyom, egy telefonszám, egy név! Valami!*

Kinyitotta a szemét, és pillantása egy kis bekeretezett képre esett, amelyen egy igevers állt: *Istennél minden lehetséges. Máté 19:26.* John szája szélén mosoly bujkált; érezte, hogy megnyugszik. *Köszönöm, Istenem! Mindig tudod, mire van éppen szükségem!* Akármit mond is neki a magánnyomozó, nem fogja feladni. Sem most, sem később.

Kézbe vette a telefont, és érezte, hogy izzad a tenyere. Beütötte a nyomozó számát. A férfi titkárnője vette fel, kapcsolta a nyomozót.

– Tessék, Tim Brown! – A férfi gyorsan, energikusan beszélt.

– Üdv, Tim, John Baxter vagyok, keresett. – John nagyot nyelt. – Megtalálta a fiamat?

– John, köszönöm, hogy visszahívott! – A férfi hangja elkomolyodott, most már lassabban beszélt. – Figyeljen, rábukkantam valamire

a kutatásom során. Valami nagyon, nagyon fontosra. Azt hiszem, ezt személyesen kellene megbeszelnünk.

Személyesen? John képtelen lesz gondolkodni, amíg meg nem hallja a hírt, amit a férfi tartogat a számára.

– Biztos benne? Nem mondhatná most el?

– Ilyesmit nem. – Tim a papírai között turkált. – Ide tudna jönni egy óra múlva? Nagyon kényes dologról van szó. Azt hiszem, azonnal meg kell tudnia.